

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Y. N.**, zastoupený Mgr. Evou Krahulíkovou, advokátkou se sídlem Praha 10, Ke Skalkám 3080/58, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 10. 2017, č. j. 43 Az 39/2016-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Evou Krahulíkové **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **6 800 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 9. 2016, č. j. OAM-618/ZA-ZA11-ZA08-2016, neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 19. 10. 2017, č. j. 43 Az 39/2016-44, zamítl.

[2] Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce podal dne 13. 7. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je ukrajinské národnosti, ukrajinské státní příslušnosti. Narodil se v obci T. v bývalém Sovětském svazu. Je řeckokatolického vyznání, svobodný, bezdětný. Do České republiky byl poslán z Belgie v rámci dublínského řízení v zimě roku 2015. Před 10 lety pobýval na území Itálie, Belgie a bylo mu uděleno vízum Slovenské republiky. V minulosti žádal 1x o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že má dnu a v roce 2015 byl zde, v České republice velmi nemocný, více než 2 týdny byl hospitalizován v nemocnici v Brně. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl náboženské důvody. Je příslušníkem Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve, o níž se říká, že je to sekta. Věřící pronásleduje Služba bezpečnosti Ukrajiny (SBU), jsou označováni za „*sektu dohnaliti*“, která přináší oběti. Žalobce uvedl, že tato církev má problémy s ostatními pravoslavnými obyvateli. V místě jeho bydliště na žalobce házeli kameny. Žalobce se obává, že tito lidé by mu mohli ublížit.

[3] Krajský soud shledal, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval a posoudil jeho azylový příběh na základě výpovědi žalobce i na základě aktuálních informací o zemi původu. Krajský soud aproboval závěr žalovaného, dle kterého nebylo prokázáno, že by byl žalobce ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (žalobce ani sám žádné potíže politického charakteru neuváděl) nebo že by mohl mít důvodné obavy z pronásledování [§ 12 písm. b) téhož zákona]. Ztotožnil s hodnocením žalovaného, že na Ukrajině není nikdo pronásledován kvůli svému náboženskému přesvědčení a ani osoby hlásící se ke stejné víře jako žalobce nejsou nijak postihovány; k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 7 Azs 219/2016-27. Pro žalobce rovněž neexistuje překážka vnitřního přesídlení. Krajský soud také přisvědčil žalovanému, že v případě žalobce nebyly dány ani důvody udělení azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu), humanitárního azylu (§ 14 tohoto zákona) ani doplňkové ochrany (§ 14a a § 14b téhož zákona). Žalobcovy návrhy na doplnění dokazování krajský soud zamítl s odůvodněním, že nemohou prokázat žalobcovo tvrzení o jeho pronásledování z důvodu příslušnosti k Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi.

[4] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel tvrdí, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku kvalifikace pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a dále že skutkový stav, ze kterého správní orgán vycházel, se neodůvodněně odchyluje od skutečností tvrzených stěžovatelem, a to zejména tak, že zcela odhlíží od jím tvrzených specifických důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a zároveň jej absurdně konfrontuje s obecnými fakty, na kterých však žádost o mezinárodní ochranu nebyla založena.

[5] Stěžovatel je aktivním členem Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve, nazývané také „*Řeckokatolická sekta dohnaliti*“. V roce 2015 provedla SBU v klášteře nedaleko Lvova razii, při níž zadržela tři čelní představitelé sekty pocházející ze Slovenska a deportovala je. Po zátahu ukrajinské úřady činnost sekty zakázaly. Stěžovatel se s ohledem na vývoj událostí na Ukrajině důvodně obává pronásledování ze strany SBU z náboženských důvodů; jeho obavy mu potvrdil i jeden ze spoluvěřících. Má za to, že po něm nelze spravedlivě požadovat, aby riskoval svůj život návratem na Ukrajinu a „*zkonšel*“, zda nebude pronásledován pro své vyznání. Podle stěžovatele nejsou informace o zemi původu, získané žalovaným, aktuální; k tomu poukazuje na zprávu Ministerstva vnitra Spojených států amerických o uplatňování náboženské svobody na Ukrajině v roce 2016, která referuje o fyzických útocích na členy řeckokatolické církve, Židy apod. Ačkoli situace na Ukrajině nedosahuje intenzity totálního konfliktu, nelze bez dalšího hodnotit každou žádost o mezinárodní ochranu negativně. Žádost stěžovatele bylo třeba posoudit zcela individuálně, žalovaný však nedostal své povinnosti náležitě zjistit skutkový stav; z toho důvodu nebylo ani možné učinit závěr o tom, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

[6] Dále stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud bez dalšího převzal závěry žalovaného, že výpověď stěžovatele není důvěryhodná, aniž by však svůj názor blíže odůvodnil.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem krajského soudu, dále odkázal na správní spis, odůvodnění napadeného rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. Namítl, že stěžovatel v kasační stížnosti nepředestírá žádnou otázku, k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury; kasační argumentace nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

pokračování

[8] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[9] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[10] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

[11] Z důvodů uváděných stěžovatelem je patrné, že v případě svého návratu do vlasti se obává pronásledování pro svoji příslušnost k Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi. Stěžovatel však v kasační stížnosti toliko opakuje a rozvíjí svoji žalobní argumentaci – namítá nesprávné posouzení právní otázky a procesní pochybení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, jakož i nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Zde je ovšem nutno zdůraznit, že judikaturou takto formulovaný důvod přijatelnosti kasační stížnosti nemůže jít za hranice právní úpravy výše citované a že tento důvod byl koncipován jen jako určitá pojistka vůči zjevně excesivním postupům či rozhodnutím správních orgánů při posuzování otázek mezinárodní ochrany (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 Azs 189/2016-19). Žádný excesivně chybný postup žalovaného, respektive krajského soudu, ovšem Nejvyšší správní soud nezjistil.

[12] Krajský soud i správní orgán se se všemi argumenty stěžovatele stran pronásledování příslušníků Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve srozumitelně vypořádaly a opřely se o ustálenou judikaturu tohoto soudu k problematice náboženského pronásledování iniciovaného či tolerovaného orgány veřejné moci. Konkrétně lze odkázat zejména na rozsudek ze dne 24. 11. 2016, č. j. 7 Azs 219/2016-27, z něhož se podává, že žádné osoby, včetně příslušníků shora uvedené církve, nejsou na Ukrajině ze strany státní moci či soukromých subjektů s podporou státu cílem systematického pronásledování z důvodu náboženství. Blíže nekonkretizovaný odkaz stěžovatele na zprávu Ministerstva vnitra Spojených států amerických o uplatňování náboženské svobody na Ukrajině v roce 2016 na tomto závěru nemůže ničeho změnit.

[13] V projednávané věci tak Nejvyšší správní soud nenašel žádnou otázku, k níž by považoval za nezbytné vyjádřit se z důvodu nutnosti sjednocování judikatury a ani stěžovatel sám takovou otázku v kasační stížnosti nepředestřel. Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Stěžovatel netvrdil žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti a nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou a dle § 104a odst. 1 s. ř. s. ji usnesením odmítl.

[14] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[15] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně učinila v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby, kterými byla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)] a písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tyto úkony jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 6 200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovené zástupkyni za dva úkony právní služby náleží 6 800 Kč. Tato částka bude Mgr. Evě Krahulíkové vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu